

204

TRE SANGE

komponerede til Texter af

og Hans Majestæt Kong Oscar II af Sverige og Norge

allerunderdanigst tilegnede af

NIELS JUEL SIMONSEN

Den danske Oversættelse af P. Hansen.

RJÖBENHÄRN.

Kgl. Hof-Musikhandels Forlag og Eiendom.

TRASTENS KLAGAN.

Droslens Klage.

Niels Juel Simonsen.

Andantino con moto.

SANG.

PIANO.

p

ten.

p

3 *3* *3* *3*

1. En li - ten trast i
2. Och se - dan sak - na
3. Den vä - na fo - geln
1. En Dros - sel højt i
2. Det hø - der dyrt i
3. Men Fug - len fløj paa

cresc.

1. tal - lens topp jag hör - de slå en gång; ett haf af käns - lor
2. un - der år, hvad snab - ba stun - den gaf, ej vå - ga hop - pas,
3. flög sin väg, och lät mig grå - ta ut. Säg, kom - mer den väl
1. Fyr - rens Top jeg hör - te slaa en - gang; og al - le Længs - ler
2. lan - ge Aar for hvad Mi - nu - tet gav, og vo - ver ej at
3. Vin - ge snel og lod mig græ - de ud. Naar kom - mer den til -

cresc.

1. rör - des opp vid den - na en - kla sång
2. att en vår står opp ur vin - terns graf
3. ä - ter? säg! När blir på sän - gen slut
1. vaag - ned op ved den - ne simp - le Sang
2. tro, en Vaar staar op af Vin - trens Grav
3. ba - ge vel med San - gens sid - ste Bud

dim. *p* *cresc.*

1. Han sjöng om flyd - da da - gars fröjd, om sän - gar's grym - ma
 2. Men hur hansjüng, den lil - la trast, jag mer och mer för -
 3. Ack må - nan strå - lar blott till svar så kallt på ens - lig

1. Den sang om hver en sa - lig Lyst, der svandt i Ti - dens
 2. Hvad Dros - lens Ve - mods - sang be - tød, jeg mer og mer för -
 3. Ak! Maa - nen straa - ler blot til Svar saa koldt paa en - som

espress.

1. lott _____, att, un - der ö - dets spi - ra böjd, få dröm - ma säll - het
 2. stod _____; och öf - ver bräd - dar - ne med hast bröt ö - gats stäng - da
 3. ö _____; låt vå - gen, som min snä - cka bar, mot stran - den der få

1. Ström _____; thi Lyk - ken i en San - gers Bryst er kun en flyg - tig
 2. stod _____, og o - ver si - ne Bred - der brød mit Øj - es Taa - re -
 3. Ø _____; lad Bøl - gen, som min Sne - ke bar mod Stran - den der kun

mf *cresc. poco rit.*

1. blott _____.
 2. flod _____.
 3. dö _____!

1. Dröm _____.
 2. flod _____.
 3. der _____!

a tempo. *marc.* *dim. p* *p* *dim.* *pp*

led.

ETT ÖGONBLICK.

Et Øjeblik.

Andante sostenuto.

SANG.

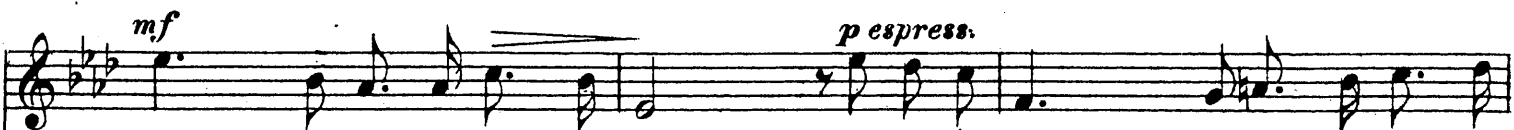

1. Du tror på vän - tad fram - tids lju - sa
 2. Ack, blott en arm se - kund, hur snabbt för -
 3. Lik - väl skall in - gen makt i - från dig
 1. Du troer paa ven - tet Frem - tids ly - se
 2. Ak, kun et kort Se - kund, en flyg - tig
 3. Og dog skal in - gen Væl - de fra dig

PIANO.

1. häg - ring; en a - nad fröjd i vå - rens he - la fäg - ring för di - na
 2. flu - ten! En blom - ster - knopp i ti - densträd - gård bru - ten af ö - dets
 3. ry - cka det kor - ta ö - gon - blick af nju - ten ly - cka, ty ditt del
 1. Lyk - ke; en a - net Fryd i Vaa - rens he - le Smyk - ke dig som et
 2. Ga - vel! En Blom - ster - knop, som brat i Ti - dens Ha - ve er brudt af
 3. ryk - ke det kor - te Øj - e - blik, du nød din Lyk - ke, thi dit det

1. bli - ckar ta - ger an ge - stalt. Och hvar - je tvif - vel da att tyst - na
 2. hand, den allt - be - tvin - gan - de; ett ö - gon - blick, som re - dan fjer - ran
 3. var en gång och år så än. I sjä - lens djup det drö - jer kvar som
 1. Pant paa sa - lig Vis - hed gjaldt. Og hver en stil - le Tvivl du Taus - hed
 2. Skjæb - nens Haand og ka - stet hen; et Øj - e - blik, som at - ter bort er
 3. var en - gang og er det end. I Sjø - lens Dyb det dvæ - ler end som

cresc.

1. hju - - - der, ty när så herr - - - ligt löf - tets stäm - ma lju - - - der, skall
 2. fa - - - rit, förr'n rätt du fat - - - tat, hu - ru ljuft det va - - - rit, och
 3. min - - - ne, det väcker tu - - - sen tan - kar i ditt sin - - - ne och
 1. by - - - der, thi naar saa her - - - ligt Lof - tets Stem - me ly - - - der maa
 2. svanf - - - det, før ret du fat - - - ter, hvad du her har fun - - - det, og
 3. Min - - - de, og tu sind Tan - - - ker væk ker det der in - - - de og

cresc.

poco ritenuto

1. sjelf - va stun - den då ej hål - la allt?
 2. som du al - drig mer skall å - ter se,
 3. lef - ves så be - stän - digt om i - gen,
 1. sel - ve Ti - men da ej hol - de Alt?
 2. som du al - drig mer skal se i - gjen,
 3. le - ves der be - stan - dig om i - gjen,

poco ritenuto

p dol. *poco rit.* *ten.*

1. skall sjelf - va stun - den då ej hål - la allt?
 2. och som du al - drig mer skall å - ter se.
 3. och lef - ves så be - stän - digt om i - gen.
 1. maa sel - ve Ti - men da ej hol - de Alt?
 2. og som du al - drig mer skal se i - gjen.
 3. og le - ves der be - stan - dig om i - gjen.

p *dim. poco rit.* *p*

HELL VÅRT HEM!

Held vort Hjem!

Allegro moderata.

SANG.

1. Du
 2. Hur
 3. En
 4. Det
 5. Fast
-
1. Vort
 2. Hvor
 3. En
 4. Det
 5. Om

PIANO.

1. dy - ra fo - ster - land, du hjel - te - sjä - lars am - - ma, det rör - - da hjer - tats
 2. herr - lig tro - nar du bland snö - be - täck - ta fjel - - lar, hur vän - - ligt blom - strar
 3. för - post som kan - ske Eu - ro - pa of - ta trod - - de af o - - väns löm - ska
 4. kan ej va - ra sannt, att nord - bon hög - re skat - - tar hvad ö - - gon - bli - cket
 5. än på fjer - ran kust vi föl - je skil - da ba - - nor och nju - - te tack - samt

1. elsk - te Fæd - re - land, du Hel - te - sjæ - les Am - - me, din Hyl - dest hø - re
 2. her - ligt tro - ner Du blandt sne - be - dæk - te Fjel - - de, hvor ven - ligt blom - strer
 3. For - post, som maa - ske Eu - ro - pa of - te troe - - de til Jor - den fæl - det
 4. kan ej væ - re sandt, at Nor - dens Søn - ner skat - - te langt me - - re Nu - - ets
 5. end paa fjer - ne Kyst vi gaa ad skil - te Ba - - ner og ny - - de her med

mf

1. lof och hyll-ning tag e - - - mot: Den kär - - lek du har tändt skall
 2. du i da-lars fri - - - da famn, du min - nets älsk-lings-land med
 3. skott re'n sträckt till mar - - - ken ner, men på hvars vakt-grund än det
 4. ger än si - na fä - - - ders mod; det skall ej var - da sagdt, att
 5. här na - tu - rens ri - - - ka skatt, oss kä - - rast ä - - ro dock de

1. Du af di - ne Søn - - - ners Mund: Vor Kjer - lig - hed til dig skal
 2. Du i stil - le Da - - - les Favn, om For - tids Stor - be - drift end
 3. alt, saa ej den op - - - stod mer, men paa hvis Vagt-grund end det
 4. Lyst end de - res Fæd - - - res Mod, det skal ej vor - de sagt, at
 5. Tak Na - tu - rens ri - - - ge Skat, vi hol - de dog i Hævd vor

mf

cresc. *p*

1. o - för-blek-nad flam - ma i ly - ckans sol-skens-dag, vid stor-mars mör - ka hot. Jag
 2. di - na ru - no - häl - - lar, din sa - - go-häfd, din sång och di - - na sto-res namn, med
 3. fri - ska stanträd grod - - de som Ox - en-stjer - na här och Bra - he och Ba - nér. Der
 4. sam - tid i - cke fat - - tar den ä - - ra och den glans, de köp - te med sitt blod. Nej,
 5. gam-la ärf - da va - - nor, som främst af allt på jord ha fo - ster-byg-den satt. Ja,

1. i vort Hjer - te flam - me paa Lyk - kens Sol-skens-dag, i Stor-mens mör - ke Stund. Min
 2. Ru - ne - ste - ne mel - - de, i Sa - - ga og i Sang end blom-strer Navn ved Navn, med
 3. fri - ske Stam-træ groe - - de, som Ox - en-stjer - ne bær og Bra - he og Ba - nér. hvor
 4. Ti - den ej vil fat - - te den Æ - - re og den Glans, som de har kjøbt med Blod. Nej,
 5. Hjemstavns gam-le Va - - ner, som o - - ver Alt paa Jord har Fæd - re-hjem-met sat. Ja,

cresc. *dim.*

cresc.

1. kän - ner mig så glad att bo bland di - na sö - ner, jag kän - ner mig så
 2. di - na norr-skens-ljus, med di - na stjer-ne-lå - gor, din vä - na som-mar-
 3. Car-la-kun-gar bo i fol-kets trog-na min-ne, och Lüt-zens hel-ga
 4. dy-ra fo-ster-land! För-sy-nen skall be-va-ra, så är vår gla-da
 5. som mag-net-nål'n städs vill dra-gas e-mot stå-let, så vå-ra hjer-tan

1. Stolt-hed er at bo blandt di-ne kjæk-ke Søn-ner, at kal-des Barn af
 2. Nord-lys-him-lens Pragt, med di-ne Stjer-ne-lu-er, din skjen-ne Som-mer-
 3. Car-lers Kon-ge-set er gjemt i tro-fast Tan-ke og Lyt-zens stol-te
 4. elsk-te Fæd-re-land, et For-syn skal be-va-re, det er vor tryg-ge
 5. som Mag-ne-tens Naal be-stan-dig sø-ger Staa-let, vort Hjer-te mod vort

p *cresc.* *mf*

ff

1. stolt att kun-na kal-las din. Din fram-tid strå-lar ljus som
 2. qväll, din kla-ra vin-ter-natt! För-sy-nen ty-ckes dig ha
 3. namn på se-ger-fa-nor står, der yng-lin-gen än-nu för
 4. tro, din fram-tid i sin famn, och fri-a fjel-lar än i
 5. städs ock dra-gas till dig hän, och för vår läng-tan du är

1. dig gjør mig i Sjø-len glad. Din Frem-tid straa-ler lys, som
 2. kvæld, din kla-re Vin-ter-natt! Af Ha-vet løf-tet har et
 3. Navn paa Sej-ers-fa-ner staaer, hvor end ved Fæd-res Daad de
 4. Tro, din Frem-tid i sin Favn, og fri-e Fjel-de end i
 5. Hjem be-stan-dig dra-ges hen og for vor Læng-sel staaer Du

cresc. *f* *ff*

1. svar på mi - na bö - - - ner, med vörd - nad bli - ekar jag i di - na häf - der
 2. rest ur blå - a vå - - - gor och högst i fjer - ran nord som lju - sets för - post
 3. fä - drens bragd har sin - - - ne, och fri - het, klädd i stål, som tro - gen strandvakt
 4. sek - lers sek - ler sva - - - ra med väl - digt e - chos röst till lju - det af ditt
 5. dock det hög - sta må - - - let, och un - der vä - gen dit hvar landsman är en

1. Svar paa mi - ne Bøn - - - ner, med hel - lig Un - dren læ - - ser jeg din Sa - gas
 2. For - syn di - ne Tu - - - er og Dig i fjer - ne Nord som Ly - sets For - post
 3. un - ge Hjer - ter ban - - - ke og Fri - hed, klædt i Staal, som tro - fast Strandvagt
 4. Sek - lers Sek - ler sva - - - re med væl - digt Ek - kos Røst paa Klan - gen af dit
 5. vin - ken - de som Maa - - - let, og paa vor Vej did - hen hver Landsmand er vor

1. in.
 2. satt.
 3. går.
 4. namn!
 5. vän.

1. Blad.
 2. sat.
 3. gaaer.
 4. Navn!
 5. Ven.

ten.

HELL VÅRT HEM!

Held vort Hjem!

Bør helst synges i Des - dur.

Allegro moderato.

TENORI.

BASSI.

f

Du dy - ra fo - ster - land, du hjel - te - sjä - lars am - ma, det
Vort elsk - te Fæ - dre - land, du Hel - te - sjæ - les Am - me din

mf

rör - da hjer - tats lof och hyll - ning tag e - mot: Den
Hyl - dest her - re du af di - ne Søn - ners Mund: Vor

mf

f

kär - lek du har tändt skall o - för - blek - nad flam - ma i ly - ckans sol - skens - dag, vid
Kjær - lig - hed til dig skal i vort Hjer - te flam - me paa Lyk - kens Sol - skins - dag, i

p

stor - mars mör - ka hot. Jag kän - ner mig så
Stor - mens mör - ke Stund. Min Stolt - hed er at

Jag kän - ner mig så glad att
Min Stolt - hed er at bo blandt

p

Jag kän - ner
Min Stolt - hed

glad att bo bland di - na sö - ner, jag kän - ner mig så
 bo blandt di - ne kjæk - ke Søn - ner, at kal - des Barn af
 bo bland di - na sö - ner, jag kän - ner mig så stolt att
 di - ne kjæk - ke Søn - ner, at kal - des Barn af dig gjør
 mig så glad att bo bland di - na sö - ner, jag kän - ner mig så
 er at bo blandt di - ne kjæk - ke Søn - ner, at kal - des Barn af

cresc. stolt att kun - na kal - las din. Din
 dig gjør mig i Sjø - len glad. Din
 kun - na kal - las din. Din
 mig i Sjø - len glad. Din
cresc. stolt att kun - na kal - las din. Din fram - tid strå - lar ljus, som
 dig gjør mig i Sjø - len glad. Din Frem - tid straa - ler lys som

fram - tid strå - lar ljus som svar på mi - na bö - ner, med
 Frem - tid straa - ler lys som Svar paa mi - ne Bøn - ner, med
 fram - tid strå - lar ljus som svar på mi - na bö - ner, med
 Frem - tid straa - ler lys som Svar paa mi - ne Bøn - ner, med
 svar på mi - na bö - ner, med
 Svar paa mi - ne Bøn - ner, med

(sidste Vers ritard.)
 vörd - nad bli - ekar jag i di - na häf - der in.
 hel - lig Un - dren læ - ser jeg din Sa - gas Blad.
 (sidste Vers ritard.)

2.

Hur herrlig tronar du bland snöbetäckta fjellar,
 Hur vänligt blomstrar du i dalars frida famn,
 Du minnets älsklingsland med dina runohäallar,
 Din sagohäfd, din sång och dina stores namn,
 Med dina norrskensljus, med dina stjernelågor,
 Din väna sommarqväll, din klara vinternatt!
 Försynen tyckes dig ha rest ur blåa vågor
 Och högst i fjerran nord som ljusets förpost satt.

3.

En förpost som kanske Europa ofta trodde
 Af oväns lömska skott re'n sträckt till marken ner,
 Men på hvars vaktgrund än det friska stamträd grodde
 Som Oxenstjerna bär och Brahe och Banér.
 Der Carlakungar bo i folkets trogna minne,
 Och Lützens helga namn på segerfanor står,
 Der ynglingen ännu för fädrens bragd har sinne,
 Och frihet, klädd i stål, som trogen strandvakt går.

4.

Det kan ej vara sannt, att nordhon högre skattar
 Hvad ögonblicket ger än sina fäders mod;
 Det skall ej varda sagdt, att samtid icke fattar
 Den ära och den glans, de köpte med sitt blod.
 Nej, dyra fosterland! Försynen skall bevара,
 Så är vår glada tro, din framtid i sin famn,
 Och fria fjellar än i seklers sekler svara
 Med väldigt echos röst till ljudet af ditt namn!

5.

Fastän på fjerran kust vi följe skilda banor
 Och njute tacksamt här naturens rika skatt,
 Oss kärast äro dock de gamla ärfda vanor,
 Som främst af allt på jord ha fosterbygden satt.
 Ja, som magnetnål'n städs vill dragas emot stålet
 Så våra hjertan städs ock dragas till dig hän,
 Och för vår längtan du är dock det högsta målet,
 Och under vägen dit hvar landsman är en vän.

2.

Hvor herligt troner Du blandt snebedækte Fjelde,
 Hvor venligt blomstrer Du i stille Dales Favn,
 Om Fortids Størhedrift end Runestene melde,
 I Saga og i Sang end blomstrer Navn ved Navn
 Med Nordlyshimlens Pragt, med dine Stjerneluer,
 Din skønne Sommerkvæld, din klare Vinternat!
 Af Havet løftet har et Forsyn dine Tuer
 Og Dig i fjerne Nord som Lysets Forpost sat.

3.

En Forpost, som maaske Europa ofte troede
 Til Jorden fældet alt, saa ej den opstod mer,
 Men paa hvis Vagtgrund end det friske Stamtrægroede,
 Som Oxenstjerne bær og Brahe og Banér.
 Hvor Carlers Kongæt er gjemt i trofast Tanke
 Og Lytzens stolte Navn paa Sejersfaner staaer,
 Hvor end ved Fædres Daad de unge Hjerter banke
 Og Frihed, klædt i Staal, som trofast Strandvagt gaaer.

4.

Det kan ej være sandt, at Nordens Sønner skatte
 Langt mere Nuets Lyst end deres Fædres Mod,
 Det skal ej vorde sagt, at Tiden ej vil fatte
 Den Ære og den Glans, som de har kjøbt med Blod
 Nej, elskte Fædreland, et Forsyn skal bevare,
 Det er vor trygge Tro, din Fremtid i sin Favn,
 Og frie Fjelde end i Seklers Sekler svare
 Men väldigt Ekkos Røst paa Klangen af dit Navn!

5.

Om end paa fjerne Kyst vi gaa ad skilte Baner
 Og nyde her med Tak Naturens rige Skat,
 Vi holde dog i Hævd vor Hjemstavns gamle Vaner,
 Som over Alt paa Jord har Fædre hjemmet sat.
 Ja, som Magnetens Naal bestandig søger Staalet,
 Vort Hjerte mod vor Hjem bestandig drages hen
 Og for vor Længsel staaer Du vinkende som Maalet,
 Og paa vor Vej didhen hver Landsmand er vor Ven.